

קווירחנה

27|6|03

QueerHana

משתתפות:
הלנה
י- וולפטון
חמר גלרמן
דנה רוטשילד
יעל ביתן
דגנית
מעלמל
מישל לה-השרי
ענת-

limited Addiction
AnarchoFun

www.queerhana.org

יש לנו צורך לפרוץ גבולות ומחסומים.

יש לנו צורך לפרוץ גבולות ומחסומים. צורך להשפירץ משהו א מעבר לגדר, איפה שעוד לא מכוסה ואף אחד אחר עוד לא ניסה. צורך להתרחב ולהתרבות. צורך להיות מגוונים ככל האפשר, יותר צבעים ויותר קולות ביותר מקומות משהתאפשר אי פעם להתעלם מהגדר ולרחף דרכה. כאילו שהיא לא קיימת. כי היא לא קיימת.

במסיבת הקווירחנה האחרונה התיימרנו להרחיב את מושג הגאווה ליותר ממה שמקובל בדרך כלל במצעד. להרחיב אותו לגאווה של היחיד על שום היותו הוא. בלי צורך להתנצל. בלי הלחץ המוחשי כל כך של החברה על הפרט החריג להיות דומה לפחות במשהו כדי לכסות על החריגות שלו בלי הצורך של הומואים להיות גבריים כל כך ולהפוך לאובייקטים מיניים של קלווין קליין, בלי התחושה של לסביות שאם הן כל לא נשיות אז לפחות שיהיה להן ילד כדי לכסות על החריגה ובלו הלחץ על הטרוסקסואלים להגדיר את המיניות שלהם כאן ועכשיו כי אחרת הם יסומנו כחריגים.

אנחנו רוצים להמשיך לקיים וליצור שוב ושוב את הסביבה האטרנטית הזו בתור הווייה.

כל-כך אהבתי אותנו

מצעד הגאווה 2003 יתחיל במרפסת של עיריית תל-אביב מעל כיכר מלכי ישראל. לפני חמש שנים היה שם משהו אחר: שוטרים בכפפות לטקס הגנו אז על דגלי ישראל ודגלי העירייה מפני השותפות על התורן עם דגל גאווה חתרני. געגועים לעבר? לא.

אבל כל-כך אהבתי אותנו בוויגסטוק 1998, ואני אוהבת אותנו היום גם, אבל כמה ניתוחים קוסמטיים שעברנו מאז קצת מציקים לי.

אני רוצה חזרה את האף הגדול ואת השערות על החזה; וקחו ממני, קחו כבר, את פריצקי ואת החסויות המסחריות ואת תקציבי הענק של ההפינג. אני אוהבת אותנו בוויגסטוק 1998 כי וויגסטוק זה מקום של פתיחות ואהבה, וכי וויגסטוק זה מקום שהקהילה עושה למען הקהילה, ובגלל הדראג-קווינס שהורו לכ-ו-ל-ם לרדת ע-כ-ש-ו-ו-א הכביש כי המשטרה סוגרת את האירוע, ובגלל הפנקיסטים שלא נתנו לאנשי אגודת הומואים והומואים התל-אביבית לדבר ולהרגיע את הקהל, ובגלל כל ההומואיות שאף פעם לא היו בהפגנה אבל פתאום חסמו את הכביש וצעקו "הומואים ולסביות, הומואים ולסביות", ובגלל הצעירי הצבעוני שהונף על הרמזורים, ובגלל התהלוכה הסהרורית שצעדה במסלול לא מתוכנן משם עד כיכר מלכי ישראל, ובגלל האתור ושיתוף הפעולה והדגל שהונף מעל העירייה על אפס ועל חמתם.

ולא ביקשו דמי השתתפות במחאה, ולא ריכזו תקציבי עתק, ומערכת ההגברה הייתה מאפון רגע-פועל-רגע-לא-פועל של אנונימוס שמישהי הביאה על אופניים, וכולן השתתפו וכולן היו חשובות, והיה רגע והייתה היסטוריה. ועכשיו יש לנו הרבה דברים חדשים ומצוינים.

וקל יותר להיות מהוץ לארון. ויש יותר פתרונות לנוער במצוקה. ויש יותר למי לפנות. ויש מצעדים בירושלים ובחיפה ובאילת. ויש כביסה שחורה. ומתחוללת המהפכה של הטרונסים שמי היה מדמיינ פעם.

ובתוך כל זה אני רוצה גם רגעים בלי כסף ובלו פלסטיק ועם שמחה אמיתית, ובחיבוק ונשיקה עם השערות של האהוב שלי ועם האף שעל הפרצוף שלי...

- ואני יודעת שבחיים אני לא אמצא את זה בתוך מצעדי הענק - אבל יש לי עם מי לעשות את זה ועם מי לחגוג את זה, ובשוליים של המצעדים ובמבני תעשייה שוליים ומתחת לגשרים הוויגסטוק ממשיך לפעפעע

איך העלתי באוב את האטרנטיבה

רוצים לראות את המצב האמיתי של החברה הישראלית? הנה כמה דוגמאות למה שמתרחש בחברה שלנו.

למשל, כשאתם רואים מכונית חשמלית ברחוב, אתם חושבים שזה הולך כמו מכונית רגילה.

- 1. כשאתם רואים מכונית חשמלית ברחוב, אתם חושבים שזה הולך כמו מכונית רגילה.
- 2. כשאתם רואים מכונית חשמלית ברחוב, אתם חושבים שזה הולך כמו מכונית רגילה.
- 3. כשאתם רואים מכונית חשמלית ברחוב, אתם חושבים שזה הולך כמו מכונית רגילה.
- 4. כשאתם רואים מכונית חשמלית ברחוב, אתם חושבים שזה הולך כמו מכונית רגילה.
- 5. כשאתם רואים מכונית חשמלית ברחוב, אתם חושבים שזה הולך כמו מכונית רגילה.
- 6. כשאתם רואים מכונית חשמלית ברחוב, אתם חושבים שזה הולך כמו מכונית רגילה.
- 7. כשאתם רואים מכונית חשמלית ברחוב, אתם חושבים שזה הולך כמו מכונית רגילה.
- 8. כשאתם רואים מכונית חשמלית ברחוב, אתם חושבים שזה הולך כמו מכונית רגילה.
- 9. כשאתם רואים מכונית חשמלית ברחוב, אתם חושבים שזה הולך כמו מכונית רגילה.
- 10. כשאתם רואים מכונית חשמלית ברחוב, אתם חושבים שזה הולך כמו מכונית רגילה.
- 11. כשאתם רואים מכונית חשמלית ברחוב, אתם חושבים שזה הולך כמו מכונית רגילה.
- 12. כשאתם רואים מכונית חשמלית ברחוב, אתם חושבים שזה הולך כמו מכונית רגילה.
- 13. כשאתם רואים מכונית חשמלית ברחוב, אתם חושבים שזה הולך כמו מכונית רגילה.
- 14. כשאתם רואים מכונית חשמלית ברחוב, אתם חושבים שזה הולך כמו מכונית רגילה.
- 15. כשאתם רואים מכונית חשמלית ברחוב, אתם חושבים שזה הולך כמו מכונית רגילה.
- 16. כשאתם רואים מכונית חשמלית ברחוב, אתם חושבים שזה הולך כמו מכונית רגילה.
- 17. כשאתם רואים מכונית חשמלית ברחוב, אתם חושבים שזה הולך כמו מכונית רגילה.
- 18. כשאתם רואים מכונית חשמלית ברחוב, אתם חושבים שזה הולך כמו מכונית רגילה.
- 19. כשאתם רואים מכונית חשמלית ברחוב, אתם חושבים שזה הולך כמו מכונית רגילה.
- 20. כשאתם רואים מכונית חשמלית ברחוב, אתם חושבים שזה הולך כמו מכונית רגילה.

בנוסף, כשאתם רואים מכונית חשמלית ברחוב, אתם חושבים שזה הולך כמו מכונית רגילה. זהו מצב של אובדן מציאות, שבו אנחנו רואים את המציאות שלנו דרך משקל המשקל שלנו. אנחנו רואים את המציאות שלנו דרך המשקל שלנו, וזהו מצב של אובדן מציאות.

יום ראשון, 2 בצהרי היום, חמסין. אני עומדת כאן בחום, מזיעה, מדביקה את הפלאיר של הקווירנה של מסיבת שיכרון ושיחורר החושים הזה, ואומרת לעצמי "מה זה? על מה המהומה הזאת? מה את מתלוננת? הרי קיבלתן זכויות, הרי כל אבן גבירול מלא בדגלים של גאווה, בערוץ הלאומי הומאים מתארחים אצל ג'ודי, ויש כמה ילדים אצלי בשכונה שמתהדרים באמא ואמא, מה הקטע שלך? על מה את מוחה?.."

ואז, לא ברור אם מהתייבשות או מהזיות ליבי החרמן אני רואה אותה, את האטרנטיבה עומדת בתור לכספומט, כמו כולם.

"מה המצב אטרי, לא התראינו יובלות..", אני מלטפת את הכתף השחורה.

"אצלי הכל כרגיל" היא עונה.. "עבודה, סידורים, חופשה עם הילדים בקיץ... יו נואו, ליבינג.."

"זוכרת את היום ההוא, אולי לפני איזה 20 שנה, כשהפכו את האורגזמה שלי לחוקית, זוכרת איך השתוללנו ברחובות, קרענו את הסדינים, זוכרת ש.."
"אני כבר לא זוכרת.. זה היה מזמן.." היא עונה.

"זוכרת את היום כשדנה זכתה, הראינו להם מה זה.."
"אני נשואה עכשיו" היא אומרת ומראה לי טבעת זהובה.

"אז מה? נקפוץ לאיזה ישיבת צוות, נעשה הפגנה?"
"מצטערת, אני חייבת לרוץ לעבודה.."

ואיך שהיא מדברת, היא מתרחקת... ואני רואה פתאום מרחוק את מה שפספסתי מקרוב. האטרנטיבה עייפה היא מיוזעת, היא מבולבלת, היא קשורה בחבלים, תקועה, היא לא רואה ממטר, היא בכלל לבנה?.. קרה? אולי היא בקושי חיה...

"תגידי, את חולה"- אני שואלת די מפוחדת מהתשובה..
"לא, לא, רק חסרת אמונה..." קולה מהדהד והיא נעלמה..

קיומו של האחר, היוניותו, הוא היא מקור האטרנטיבה. לא משנה כמה הדחקנו, או שכחנו, או האמנו לאחרים שאמרו לנו- עכשיו אתם בסדר, כמו כולם..

מהותנו היא החריגות, סימנינו הוא המוזר, חלומנו הוא הבלתי אפשרי..

ואז אני יודעת. עוד שבוע, ביום שישי, אני אבש לי את כתונת המשוגעים האישית שלי ואעשה לי פינה, שיד אחרת לא עיצבה, משהו שלי, של כולם, אחר ובלתי ניתן לתיאור. ושם, במרכז הפינה אני אעמוד ואצרח: "לעולם לא אהיה מה שתרצו שאהיה!! אני לא מכירה בחוקים שלכם, אני מוזרה, אני מפחידה, אני אישית ופוליטית, אני אינסופית, אני הדרך האחרת!"

ואם תראו שם איזה גברת מוזרה, טהמת על ההמון ערומה, זאת בטח היא, האטרנטיבה שקמה לתחיה.

עצמתי את עיני וחלמתי חלום. אוטובוס התפוצץ והמנקה הדתייה הגיעה.

"היא זהרה ובירכה את הקב"ה. "הכל חבלי משיח" אמרה-חתיכות בשר ראשים ניתזים דם והפשילה את שרווליה. זרועותיה היו מכוסים קעקועים מסובכים לכל אורכם, לימינה התנוסס מגן דוד עם גולגולת במרכזו, ואילו לשמאלה היה רשום "גואי".

"אנחנו צריכות לנקות הרבה עד שבעלי יבוא". היא אמרה.

"למה?" שאלתי.

כי החטאים מרובים מידי- "ובמיוחד אנחנו הנשים נושאות בעולה של חווה, לכן אנחנו צריכות לנקות את הדם של אחרים- כי בדמינו שלנו טימאנו את העולם."

"אבל תכף בעלי יבוא" היא הוסיפה, "ויעשה סדר לנצח נצחים. יבנה בית המקדש, יבוא עלינו שלום, והגויים יכירו סוף סוף ביהודים כעם הנבחר."

"מיהו בעלך" שאלתי.

היא רק הסתכלה עליו וחייכה. לבסוף היא אמרה "אנחנו עוד צריכות לנקות הרבה בשבילי-עד שהוא יגיע- ננקה וכך נתנקה מחטאינו, מאז חורבן בית המקדש, פסקו הקורבנות, והעם היהודי גלה מאדמתו אבל התברכנו להתגלגל לדור בו יקום בית המקדש השלישי. הכל עכשיו הכשרת הקרקע לבואו."

"הבנתי"- אמרתי לה - "עכשיו בעלך דורש קורבנות אדם."

איך שאמרתי את זה היא שיחררה צווחה נוראית והתפרקה לאפי חתיכות קטנות. מתוך גופה פרצה החוצה מפלצת עצומת מימדים שהייתה כולה עיסה אחת של בשר אדם, פרצופים, עורלות, ידיים, רגליים כלי נשק ספרים מטבעות וזבל. היה לה פה ענקי פעור מלא מלטעות. דם נזל מהם.

הבנתי שבעלה הגיע.

אדון האשלות הוא כאן- רוחות הארץ זועמות-המשך השעבוד רק מחזק אותנו. כיבוש צבא כסף שקר. אבל יש פה עדיין גם רוחות אמרות, רוחות הטבע העדינות מבכות את אוכדן בנותיהן ובניהם. דרכן היתה דרך האהבה. פעם לפני הפטריארטית ולפני היהדות יושבי אדמה זו עיננו אה את אה זו את זו במקומות גבוהים ותחת עצים בזבח לאות. עולם אחר הוא אפשרי.

באנו ליצור אותו כאן למשך יום אחד, שאם נרצה יוכל חייב להיגמר. תאווה היא התשובה.

העונג ירפא;

אפילו לכמה שעות

"כולנו שונים וכולנו שווים", אבל רק בתנאי שמתנדל מאוד לא לעבול ולהרכין את הראש ולעשות צבא ולעבוד קשה ולשלם מיסים.

עד כמה אנחנו באמת אחרים ולחיות ולחייכות שלמה מה הדבר החמקמק הזה שממלא אותי בפתר כשאני רוצה לגלות את הראש וללכת עם מבטתי? למה אני מתבייש בקול הנבוה שלי ובמקף הזה? למה אני לא מפסיקה לנהום את הגבות שלי לחרות שדה כואב? למה אני הולך לקרוב לחרות שאני לא רוצה לקחת חלק בדיכוי של עם אחר?

ביום הנאווה אמורים לחמו את החופש שלנו להיות מי שאנחנו. במקום זה מאפשרים לנו לחמו רק בתנאים מסוימים: אם את בוצ'ית משופמת יטעמו על הנפמף בלסבנות שלך, אם אתה הומו ססול מתרבות הצריכה גידו שאתה כבד ולא נפי, אם אתה טרנסגנדר יתעצבט שאתה מושך תשומת לב בדיוק פשיטו לחוכיה לעולם שאנחנו בדיוק כמו כולם.

חשובה שתהיה אטרקטיבית: להנמו הפלסטטי שלי רוצה לשמוע את פוטר, לדייקית שלי הגיעה כל הדרך מחדרה כדי לשדרג את הפלאפון ולקבל מחזיק מפתחות נאווה! אף טולידין! וגם סטם שלי שבא לו ללבוש חגאית כי זה נוח, או למי שרוצה לשים נגיבה ולצ'יר זקן צרפתי על הפסטר. כי זה כל כך נעים להיות משוחחררת וגם למי שרואה דווקא ללבוש ג'ינס וני שרטי ולוהרגיש שהוא מהמם בדיוק כמו שהוא.

חושב להיות אפילו לכמה שעות, במקום שהוא שלנו, לא משנה מי אמחנו הינו ואיך נראה ולחיות מתוך בלי ספונסרים ובל סלקטורים, רק אטחם והמחצן שלנו, חג החרות לאחרות.

אפילו לכמה שעות

לשמאל מה שהיא אפילו לכמה שעות, במקום שהוא שלנו, לא משנה מי אמחנו הינו ואיך נראה ולחיות מתוך בלי ספונסרים ובל סלקטורים, רק אטחם והמחצן שלנו, חג החרות לאחרות.

הקדושים הקוויריים מגינים עלינו!

הקדושים הקוויריים מגינים עלינו!
הכל טבעי- חוץ מאיסורים
אחידות היא מוות רוחני
הדרך לכן עדין עוברת בלובריקציה!

אפי שנות דת ממוסדת ותרבות, מדע והגייון. אפי שנות הסתה, השפלה, רדיפה, רגשות אשם ושנאה עצמית.
לא עוד!

הדת הממוסדת, על גלגוליה השונים, ניכסה את הקשר שבין האדם לאלוהות, לרוח(ני), ליקום ולטבע(י).
בעוד שהדתות בנו אימפריות אדירות, אנחנו נשארו בצד, ניסונו להאמין שהן אכן שוחרות טוב בעצם,
שיש טוב ורע, שהמלחמה היא אכן רק כלי שאי אפשר בלעדיו ושבוטף ישתלם, שהשנאה היא לא לחינם.
הבטיחו לנו ימי משיח, אחרית ימים שבהם כולם יקבלו את כולם, וגם אנחנו, על שגותינו, על האהבה שלנו,
נתקבל, עוד נוכל להתגלגל מאוהבים על כרי דשא במרכז העיר, ולא רק במערות חשוכות מוגנים בינו
לבין עצמנו.

והנה מגיעים ימי משיח, אבל מסתבר שאנו ושכמותנו שוב לא בתכנית האלוהית. לא נעלמנו כפי שהבטיחו לנו
אחדים, אבל גם לא השלימו ענו קיומנו, כפי שרמזו אחרים שעוד יקרה אם נתאפק עוד קצת.

אמנם, המאבק שלנו נשא פרי- הנה, אנחנו כאן בראש מורם בחג משלנו, עם סמלים משלנו, אבל הלב עוד חולה
מאפיים שנות תרבות דיכוי. שכן גם סוף סוף כשיש לנו חופש, יש לנו אפשרויות וזה בידיים שלנו---
אנחנו חוזרות להסתכל אחורה, לבקש עוד אישור להיותנו. בעבר הכניעו אותנו בעזרת תודעת החטא.
אהבנו, אבל שמנו את עצמנו על שאהבנו, עד שלא יכולנו עוד לאהוב, או לחיות. אבל לחלקנו היה את האומץ.

והיום, אחרי כל אותן שנים, כשכמעט החלפנו את התשוקה לאהבה בתשוקה להתקבל, כשאנחנו עדיין נאבקים
במישור העצמי המתוחכם שלנו, עדיין כמעט כל דרך רוחנית קיימת דורשת מאיתנו לשקר ולשנוא את עצמנו.
לא רק הדתות המערביות שלנו ממשיכות לאיים עלינו בגינומים, גם כתות הניו-אייג' המזרחיות שהבטיחו
לתקן את הטעויות של הדתות, גם הן ממשיכות להגיד לנו שאנחנו לא טבעיים, לא מוסריים, לא אלהיים.

לכן, היום אנחנו דורשות בחזרה את הרוח שלנו!
ומכריזים על דת חדשה. דת בלי שם, בלי מוסדות, בלי אלהים.
בדת שלנו יהיו רק קדושים! שזה קל, הרי כולן קדושות!

הקדושים שלנו הרוויחו את קדושתם בזיעת אפם. כולם ללא יוצא דופן, הלכו אחרי ליבם באומץ, הם חששו,
כמונו, מהאינקוויזיציה ההטרו-פטריוארכית, התלבטו יותר או פחות ולבסוף הסיטו אותה הצידה והמשיכו
לצעוד. לכן היום הקדושים שלנו נותנים לנו את הכת, ההשראה וההגנה האלוהית. הם הראו לנו בדרך חייהם
שהדרך פנויה, שאפשר להיות מי שאנחנו באמת ולהרגיש עם עצמנו טוב. שאפשר להיות לסביות, הומואים,
טראנס, בי, חסרי מגדר, כל המגדרים בידד (שמנות, רזים, נכות, שעירות....) ולהיות הכי רוחניים וקרובות
לאלוהות שאפשר. ולא רק שזה אפשרי הם מראים לנו---אא שאין דרך אחרת!

קדוש # 1

הקדוש מישל פוקו

תאורטיקן צרפתי, מהאחראים המרכזיים ליצירתה של
התיאוריה הקווירית. בכתביו פירק בצורה שנונה
את מנגנוני הדיכוי של המיניות המודרנית וחשף את
ההגיון המעוות שמאחוריהם. הוכיח שלפעמים
הדרך א הלב יכולה לעבור דרך השכל. "העניין המרכזי
כחיים הוא להפוך למישהו אחר שלא היית בהתחלה...
המשחק ראוי כל עוד איננו יודעים את הסוף".

קדושה # 2

הקדושה ארבי גל

פעילה חברתית, סביבתית, בתיאטרון קהילתי, מסיבות
רחוב, תקשורת עצמאית ושמתח חיים.
זטיחה עוגת קצפת בפרצופו של שר התקשורת לשעבר
רובי ריבלין, כמחאה על החלטות פרו-תאגידיות
ואנטי-קהילתיות. הזכירה לכל מי שנחשף לפועלה שהכל
אפשרי, אבל באמת.

קדושה # 3

הקדושה/ה דיווין

דראג קווין, שמנה, מזוהמת ויפהיפיה. הטוותה את הדרך
לתרבות הקאמפ החולני, זו עם החיבה לנצמים,
צעפי נוצות ואכילת צואה בעת זבעונה אחת. לימדה אותנו
שיופי זה עניין של פרספקטיבה, ושאל כל העניין הזה של
חלוקה לשני מגדרים רצוי להתייחס מקסימום כאל המלצה.

קדוש # 4

הקדוש ברנדון טינה

טראנסג'נדר אמריקאי (מגברת לאדון) שחי בהתאם למגדר
שהרגיש שייכות אלו, וקיבל את העונש הכבד שהמשטר על
שלוחותיו מטיל על עברייני המגדר. החברה שטינה ברנדון
איים על הדיכוטומיה המגדרית שלה הענישה אותו בעונש
מוות במשפט שדה, אבל טינה ברנדון היה חוזר על הפשע
שוב ושוב ושוב,
(השיעור שלימד אותנו ממשיך להדהד: שום עונש וסנקציה
לא יכולים להשתוות לחיות באמת כמו שהלב
אומר לך.

